

нъ хладния морски вѣтеръ досягалъ и коститѣ на човѣка, а пещеритѣ били изпълнени по отдавна.

Слѣдъ като изгрѣло сѣлцето, множеството налѣгало подъ неговия покривъ. По обѣдъ, всякой се събудилъ, искалъ да си хапне, нъ нѣма какво. Злато се намирало почти въ всякого, обаче, никой необръщаль внимание на него и никой недавалъ залагътъ си каквото и да му се предлагало. Благодарение на селянитѣ които по напредъ дошли съ колята си, докарали по малко брашно и тѣ раздавали на гладнитѣ по нѣкой залагъ.

Въ Каварна имало опасностъ отъ черкезитѣ, нъ имало ядене и пиене въ голѣмо изобилие и дрѣмката ставала на мекка постилка. Тукъ обаче, такава опасностъ нѣмало, нъ и хлѣбъ нѣмало, винце никъкъ, спането на гола земя подъ хладния вѣтеръ и други такива неприятности. Едни питатъ за мжжѣтъ си, други за женитѣ си, трети за дѣцата си, дѣца за родители, тѣй като при брзото трѣгване въ тъмнината отъ Каварна, единъ-други се изгубили.

Съпругата на Йордана Карамузовъ се намирала въ послѣднитѣ минути за добиването на първородното си дѣте. Постилки нѣма, покривки нѣма и мжжѣтъ не се вижда. Тя ражда подъ една каруца на голата земя. Една отъ сѣсѣдкитѣ ѝ дала забрадката си, друга престилката си и дѣтето било завито. Въ това врѣме пристига и мжжѣтъ ѝ, въ долната челюсть раченъ, зжбитѣ му испадали, неможе да говори и като се исправилъ до каруцата, крѣвави сълзи ронилъ.

На третия день сутрѣнъта, населението стърѣло два парахода и като видѣло че наближаватъ къмъ Галето, всичкото множество се стекло на брѣга и очаквало пристиганието имъ. Параходитѣ се спрели на около 30 метра отъ сушата, спусналя двѣ лодки въ които се накачили нѣколко души и излезнали по пхтеката която се скача въ самага среда съ една дървена сгълбичка. Тѣзи хора били: Гръцкия Варненски митрополитъ, Мютесарифина, трима консули и двама-трима отъ първенцитѣ варненски граждани. Митрополига съ приближаванието си до народа, казалъ: „Правителството е извѣстно за вашето положение, затова испрати двата тѣзи парахода да ви занесжтъ въ Варна, гдѣто ще бждете запазени. . .“ Като свършилъ владиката думата си, мнозина отъ народа извикали: „Ний не отиваме другадѣ! Ний искаме да си отидемъ по домоветѣ, а на правителството е всичко възможно, нека ни запази